

Kapitola první

Cesta vlakem trvala čtyři a půl hodiny a já celou dobu s hlavou opřenou o okno přemýšlela, jestli jsem se rozhodla správně.

Venku se míhaly kopce a louky, stromy obsypané nažloutlými listy trčely do vzduchu opuštěné totemy a oblohu halila šedivá mračna. Na temných lesích visel mlžný opar. Agnes Obel mi do uší zpívala píseň Riverside.

Nad vším se vznášel podzimní splín. Jako přízrak v opuštěném domě.

Na sklápěcím stolečku ležela kromě prázdného kelímku od kafe i obálka s rozhodnutím o přijetí. V prosezené sedačce s modrým potahem jsem ho přečetla tolikrát, že se rohy začaly kroutit. Tělo mi mravenčilo, jak si očekávání, obavy i skryté touhy říkaly o pozornost, kreslily představy a řešily imaginární situace.

Už bylo ale pozdě o čemkoliv pochybovat.

Anna Lottová.

Přijata.

Vystoupila jsem na hlavním nádraží. Veliký kufr na kolečkách týral povrch perónu, zatímco mi vítr cuchal ofinu. Na větších nádražích jsem vždycky měla ráda tu atmosféru. Shon protkaný novými začátky, kde se lidé shledávají a loučí, vyražejí na cesty a zase se vracejí. Mraveniště života a příběhů.

Podchod mě vyvedl do začínajícího deště. Když jsem dorazila na zastávku městské dopravy, do plastové střechy už bubnovaly první kapky. Lidé sledovali ošuntělé chodníky a chumlali se do zvednutých límců, za svištění pneumatik kolem projížděla auta mířící do centra.

Zavazadla jsem si položila na volné místo proti dveřím a sledovala syrovost velkého města. Zmáčené ulice ožívající barvami, postavy stahující deštníky a vcházející do kaváren a hustou dopravu na křižovatce

připomínající hejno hmyzu. Ruch ulic mě fascinoval a taky mi dodával pocit bezpečí.

Některé věci držel z dosahu.

Sobotní příjezd mi měl poskytnout dostatek času na seznámení s prostředím. Introvert ve mně potřeboval vědět, kde je jaká učebna, knihovna, menza a další k životu nezbytné místo. Zároveň jsem si chtěla pořádně prohlédnout okolí školy, aby se mi první den vyhnul jakýkoliv trapas. Pozornost netřeba.

Autobus se prokousal centrem, minul okrajová sídliště a za velkým parkem sousedícím s věznicí vplul do království hustých lesů a nezjizvené přírody. Stoupal do kopců v podhůří, kde na mě čekal nový svět.

Brzdy zaúpěly a dveře zasyčely – zastávka Na Spravedlnosti. Autobus zmizel v levotočivé zatáčce a já se rozhlédla po obou stranách silnice. Žádný provoz. Jen les šumějící deštěm.

Vedle zastávky protínala porost široká cesta. Z batohu jsem vytáhla deštník a vydala se hlouběji do šera. Po levé straně se objevilo parkoviště se dvěma auty, jinak zelo prázdnotou stejně jako pěšina táhnoucí se přede mnou. Kufr na hrbolaté zemi neposedně poskakoval a nutil mě pevně svírat rukojeť. Chladný vítr narážel do klátících se korun stromů. Brzy se dostavilo stoupání.

Když jsem vyšla z lesa, otevřela se přede mnou rozlehlá louka s krátkce střiženým trávníkem jako na anglických fotbalových stadionech. Táta byl fanouškem Liverpoolu a jednou mě do přístavní metropole vzal na víkend. Cesta pro jedno auto se zúžila do rovné žíly linoucí se až k velké kovové bráně, od níž se do obou stran táhla kamenná zídka lemující přední část kampusu. Dokázala jsem si představit, jak tam studenti s nástupem jara vysedávají na rozložených dekách, diskutují nad seminárními pracemi, vyměňují si tipy na zkuškové nebo si jen tak listují romány, popíjejí kafe z kelímků a sem tam zabloudí pohledem k obloze, aby se ujistili, že jim počasí pořád přeje.

Dvě silné kamenné nohy držely desku s gravírovaným nápisem.

Waisova akademie
Vítejte